

PROF. SCARLAT DEMETRESCU

**DIN TAINELE VIETII
ȘI ALE UNIVERSULUI**

Cuprins

<i>Biografie</i>	7
<i>Precuvântare</i>	9

Cartea întâi. Existența lumilor invizibile

Corpul fizic al omului	21
Trupul	21
Corpul vital	28
Centrele de activitate ale corpului vital	36
Corpul planetar sau terestrian al omului	51
Funcțiile corpului planetar	55
Moartea	63
Actul morții	71
Concluzii	94
Judecata, viața și ocupația duhului	96
Judecata duhului	96
Viața duhului în spațiu	99
Ocupația duhului în spațiu	104
Reîntruparea	114
Argumente aduse în sprijinul legii reîntrupării	129
Reîntruparea explică și diferitele facultăți ale omului	134
Probele reîntrupării	138
Procesul reîntrupării	148
Regresie hipnotică	167
Destinul omului	173
Influența gândurilor, dorințelor și faptelor în formarea destinului	175
Destinul colectiv	189
Când își termină omul existența terestră?	192

Cartea a doua. Comunicări din cer

I se cere tăcere inițiatului	195
Pământul este scena, iar oamenii sunt actorii	198
Cerul trebuie să aibă legături cu omenirea trupească	200
Omul evoluează pe mai multe planete și sisteme solare	203

Combinarea fluidelor	206
Totul a provenit din concentrarea fluidului primordial	212
Materializarea din Tibet	214
Omul a trecut prin trei faze în existența sa pe Pământ	217
Duhul își construiește viitorul sistem cerebral conform destinului său	220
Duhul nu mai revine pe urmele evoluției sale	224
Trecutul și viitorul	227
Fiecare om are un veghetor	230
Visul	231
Idei despre creație	235
Ierarhia cerească	238
De ce a venit pe Pământ marele Guvernator solar	241
Combinarea și asimilarea fluidelor	243
Evoluția duhurilor planetare	246
Din ce este format un fluid	247
Pretutindeni există viață, deoarece pretutindeni există materie vie	250
Evoluția de la piatră la om	253
Cititorii gândurilor	257
Fotografierea entităților spirituale	259
Omul trupesc este instrumentul entităților spirituale	260
Cauza activității	262
Copilăria duhului	265
Opera materializărilor	266
Producerea sunetelor și a vorbirii directe a duhurilor	272
Păzirea legilor aduce fericire, încălcarea lor – nefericire	277
Templul științei cerești	280
Este posibilă evoluția entității spirituale în Cer, fără să se întrupeze?	282
Duhul-copil	286
Rugăciunea poate înlătura legea divină?	288
Iartă greșeala semenului tău!	290
Despre timp și spațiu	291
Văzul, auzul și simțul duhului	294
Scânteia divină este o unitate indivizibilă	296
Crearea premergătorilor duhurilor	297
Înștiințarea Tatălui divin despre tot ce se petrece în cosmos	299
Forvispiile	302
Forvispiile și duhurile s-ar putea vedea	303
Cei trei Guvernatori	305
Conducerea Pământului	306
Lumea spațială a Pământului	309
Zona angelică	310
Botezul și cordonul fericirii	312
Cât va trăi pe acest pământ, duhul treimizat nu va mai greși	317
Judecata și pedeapsa	320
Omul trupesc este instrumentul de studiu al duhurilor cerești	322

Lucrarea Sfintei Treimi	326
Acțiunea duhurilor	327
Moartea spațială	331
Gândirea	332
Ocupațiile duhurilor întrupate	333
Crearea duhului	336
Rolul dreptașului, stângașului și al celui-de-creștet	338
Conducerea popoarelor	342
Adevărul își are gradele lui	346
Evoluția ideilor	347
Cauza și efectul corespunzătoare	351
Urmările încălcării legilor cerești	353
Formarea inițiatului	356
Ideile sunt forțe	358
Despre fluide	361
Știința Cerului	363
Luna. Plecarea din acest sistem	365
Suferința este pârghia evoluției	368
Evoluția se face în grupuri	371
Cosmosul – creația	373
Mișcarea și viața Soarelui	377
Constituția Soarelui	379
Duhul uman trece prin mai multe feluri de întrupări	384
Sfera divină	385
Plecarea duhurilor de pe planeta noastră	389
Atractivul și electrivul – magnetismul și electricitatea	391
Duhul cu cele șapte învelișuri	397
Există specializare și în Cer	399
Activitatea divinului Tată central	401
Diferite categorii de eteruri	406
Eterul magnetic	411
Școala duhului se face prin memorare	414
Legea fizică și legea morală	417
Liberul-arbitru	419
Două forțe concură la evoluția entității spirituale	423
Mecanismul gândirii	425
Omul e un mic univers	430
Cele mai bune lecții sunt cele câștigate prin dureri	433
Visele	438
Asocierile spațiale	443
Activitatea duhului este înscrisă în el	446
Să-L slăvim pe unicul Tată divin	448
Gradele spirituale se dau din planetă în planetă	450
Cele trei mari acte ale vieții umane	455
Îmbrăcarea duhului cu șapte învelișuri	458

Civilizațiile de altădată – Potopul	462
Pregătirea pentru plecare	466
Progresul e continuu, dar în valuri	467
Cele trei categorii de duhuri	470
Soarele – Razele cosmice	473
Lumina și căldura de la suprafața pământului	477
Spațiile sunt pline de unde-gânduri	480
Intuiția	483
Trecerea materiei prime prin starea fluidică, gazoasă, lichidă și solidă	487
Ierarhia duhurilor planetei noastre	490
Ideea este o ființă	494
Adevărul deplin și adevărul redus	497
Crearea plantelor, animalelor și a omului	499
Ierarhia în lumea duhurilor albe	504
Mănuirea fluidelor	505
Întâi a fost creația fluidică, apoi cea solidă	509
Propagarea Adevărului	513
Forma corpurilor cerești	514
Duhul pleacă neștiutor de la Centru și se înapoiază în glorie spirituală	516
Știința revelată va lumina lumea	518
Totul evoluează	519
Formarea Sferei divine	524
Reîntruparea este un examen necesar colectivității	530
Construirea mineralelor, vegetalelor, animalelor și a omului	532
Creația Centrului	535
Evoluția se face și individual, dar și în colectiv	537
Ciclurile evolutive	540
Totul s-a născut din particule haotice	543
Apariția omului pe pământ	545
În esența sa, duhul este format din trei particule	546
Lumile se conduc prin puterea sugestiei	551
Particulele vii alfa, beta și gama	554
În Cer se face teorie, iar pe pământ – aplicarea teoriei cerești	557
Orice duh transmite și recepționează idei	560
Sfera divină și familia umană	564
Boala duhului	566
Creatorii centrali	574
Tatăl periferic	575
Enunțurile Tatălui, Fiului și Sfântului Duh	580
Cele trei zone ale Gloriosului periferic	593
Totul trăiește în sânul Tatălui	596
Gloriile spirituale ale unicului Tată divin	597
Ultimul meu cuvânt	599

Cartea întâi

Existența lumilor invizibile

In timpurile îndepărtate, marii inițiați comunicau discipolilor Adevărul. Azi, marile Lumini ale lumii spirituale le comunică celor chemați Adevărul. Astfel aflăm că în natura înconjurătoare există o diversitate de materii eterice, de diferite grade, a căror finețe este atât de mare, încât simțurile fizice nu sunt în stare să ni le reveleze. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii, diferite de cele care animă materia vizibilă, tangibilă, în sânul lor existând o infinitate de viețuitoare, de aceeași compoziție cu mediul unde trăiesc.

Aceste afirmații, ca și multe altele, sunt primite azi de lumea savantă cu neîncredere, ba chiar cu ironie, invocând întrebarea: „De ce nu se poate proba existența acestor materii și forțe, de ce nu pot fi văzute, auzite și pipăite de toți oamenii?”

Răspunsul la această întrebare este următorul: Lumile hiperfizice, cu materiile și forțele lor, nu pot fi văzute și simțite, nu se poate lua cunoștință de existența lor, pentru că oamenii nu dispun deocamdată decât de organele de simț necesare percepției lumii fizice.

Este adevărat că omul are în ființa sa – pe lângă organele de simț fizice – și organe de simț impresionabile de prezența materiilor invizibile și a entităților spirituale viețuitoare în mediile hiperfizice, dar aceste simțuri dorm, stau latente în ființa noastră. Numai când aceste simțuri superioare vor fi puse în activitate, când vor fi chemate la viață, omul va deveni un medium între Cer și Pământ. Din acel moment el va auzi, va simți și va vedea materii și ființe animate de alte forțe decât cele fizice.

Cu alte cuvinte, lumea hiperfizică este pentru om la fel cum este lumea culorilor pentru omul născut orb. El va auzi sunetele, va simți cald sau rece, va pipăi lucrurile moi sau tari din lumea fizică, dar nu va avea nicio idee despre ceea ce înseamnă roșu, albastru sau verde. Mintea sa nu are posibilitatea să definească peisajele, perspectivele și culorile, deoarece nu a avut niciodată un organ capabil să primească vibrațiile luminii, care, ajungând pe scoarța cerebrală, se transformă în noțiuni de culori și forme. În mintea orbului din naștere, lumea vizibilă a unui om sănătos nu provoacă nicio noțiune corespunzătoare; însă, cu toate că nu o vede, ea există.

Faptul că mare parte din omenire nu vede ființele, materiile din lumile hiperfizice, nu este un argument că ele nu există. Dacă printr-o „minune” sau operație, orbul din naștere ar dobândi vederea, la început n-ar pricepe nimic, ar rămâne uluit, dar treptat, făcându-și educația vizuală a imaginilor sosite pe cortex, ajunge să ia pe deplin cunoștință și de acest domeniu necunoscut lui până atunci.

La fel s-ar întâmpla cu oricare dintre oamenii care dobândesc vederea spirituală. Dacă grație unor evenimente neprevăzute, unei educații sau practici speciale, omul ajunge să-și dezvolte simțurile superioare ale lumilor suprafizice, ar vedea forme și ar auzi sunete neinteligibile la început, dar, încet-încet, obișnuindu-se cu ele, le va înțelege și le va distinge unele de altele.

Pentru cunoașterea acestei lumi invizibile se cer ani întregi de observații și o continuă educație. Se petrece același fenomen ca în lumea fizică. Toți oamenii au ochi; cei sănătoși văd lucrurile și ființele, dar, oare, toți cunosc natura, funcția și rostul ei în angrenajul Universului? Sunt necesari ani de studii pentru a le cunoaște, deosebi și afla rostul în decorul vast al naturii.

Unii oameni afirmă: „Deoarece noi, deocamdată, nu simțim, nu auzim sau nu vedem aceste lumi invizibile, înseamnă că nu a sosit timpul să le cunoaștem. Când va veni vremea, se vor dezvolta treptat și simțurile superfizice din noi, iar atunci le vom cunoaște. La ce bun să ne batem capul cu ele de pe acum? Să terminăm cu deplina cunoaștere a lumii fizice și apoi omenirea va trece și la cunoașterea lumilor necunoscute“.

Argumentul este puternic în aparență, însă greșit în fond, și iată de ce. Să presupunem că suntem chemați neapărat într-o țară îndepărtată, unde va trebui să trăim mulți ani. Ei bine, se cade să cunoaștem din vreme condițiile în care vom trăi acolo, mediul și influența lui asupra noastră.

Bineînțeles că, ajungând acolo, ne vom adapta, vrând-nevrând, aceluia mediu, dar, oare, nu este mai bine să cunoaștem din vreme noile condiții și să ne pregătim pentru ele? Evident că da.

Astfel încât nu numai că nu este de prisos, dar chiar se impune să cunoaștem lumile invizibile, deoarece, cunoscându-le din timp, vom ști cum să ne comportăm atunci când dezbrăcând haina carnală, trupul, vom pătrunde în aceste lumi, unde ne vom desfășura existența în forme noi de viață. Pregătiți ca atare, vom fi scutiți să rătăcim ani și ani în neștiință și să pierdem astfel o vreme îndelungată până să ne obișnuim iarăși cu „noua“ noastră patrie spirituală, veche din veșnicia veacurilor fără număr.

În afara acestui motiv esențial, se cade să luăm cunoștință de aceste lumi și pentru faptul că ceea ce vedem pe pământ nu este decât efectul unor cauze aflate în lumea invizibilă. Așa cum, de exemplu, un om simplu constată cum telefonul transmite voci de la un loc la altul, vede cum tramvaiul circulă pe străzi, vede efectul, dar cauza care le pune în funcțiune – electricitatea – nu o vede, nu o cunoaște. Același raport există și între lumea fizică și cea hiperfizică. Noi nu vom ajunge să cunoaștem pe deplin lumea fizică, lumea efectelor, până nu vom avea cunoștințe despre lumea invizibilă, hiperfizică – domeniul cauzelor tuturor fenomenelor, lucrurilor și ființelor vizibile pe pământ.

Ori de câte ori o problemă este complexă prin natura ei, se cade să se vină cu exemple cât mai numeroase. Iată un arhitect decis să proiecteze o casă. Acest om nu va îngrămădi material peste material, fără nicio ordine, fără necesitate și în cantități de prisos. Mai întâi se folosește de gândirea și imaginația sa, își croiește în minte o formă de casă, cu o anumită distribuție, cu un anumit aspect și dimensiuni. După aceea așterne pe hârtie ceea ce croise

mental și, încet-încet, urmărindu-și imaginația, face pe hârtie un plan. După acest plan, începe construcția, realizarea fizică a unei concepții. Cu alte cuvinte, întâi a fost o creație mentală, ideatică, apoi a urmat realizarea ei într-o imagine, într-o formă așternută pe hârtie, într-un proiect și, în fine, realizarea ei în lumea fizică, cu material fizic. Ideea aparține Lumii divine; imaginea, planul aparțin lumii astrale; iar construcția fizică aparține lumii fizice.

Casa, opera fizică, este trecătoare, pieritoare. Un foc, un cutremur o pot rade de pe suprafața pământului. Proiectul așternut pe hârtie se poate distruge și el, dar arhitectul are în minte imaginea casei, care nu se va distruge niciodată. Omul fizic, personalitatea creatoare, va pieri și el, dar imaginea, creația sa mentală, va dura în vecii vecilor în lumea invizibilă, unde s-a imprimat ca pe o placă fotografică.

Într-adevăr, Universul este plin de o sumă de materii extraeterate, numite fluide¹. Aceste fluide au, printre alte însușiri, calitatea de a fixa pe ele imaginile, ideile emise de oameni, îngeri, supraîngeri și alte entități spirituale. Cu alte cuvinte, în spațiile infinite se găsesc arhivele² naturii, unde se imprimă toate gândurile, evenimentele și sentimentele omenirii, fie întrupate, fie destruate.

Tot ce există pe pământ – aer, apă, munți și câmpii, floră și faună – are influență asupra omului. Dar în afară de influențele lumii vizibile, asupra fiecăruia dintre noi se exercită influențe și mai mari, și mai puternice: influențele lumilor invizibile. Noi suntem, la un moment dat, rezultatul influenței mediului vizibil și invizibil asupra noastră și al muncii depuse de spirit – stăpânul trupului – potrivit evoluției sale.

Să nu credem că știm tot ce ne înconjoară. Chiar în lumea fizică – tangibilă, vizibilă și cercetată cu simțurile noastre – se petrec o mulțime de fenomene de care rămânem neștiutori, pentru că simțurile noastre mărginite nu ni le fac cunoscute. De exemplu, în fața noastră este o statuie. Undele luminoase căzute pe această formă se reflectă și vin la ochii noștri, de unde sunt transmise la centrul văzului aflat pe cortex, de aici la suflet, și prin intermediul sufletului conștiința noastră, spiritul, traduce aceste vibrații în culoare și formă.

Dar, oare, cunoaștem noi totul despre această lumină? Nu, și iată de ce. Se știe că lumina se scaldă cu vibrațiile ei suprafața pământului vine de la soare. Dacă facem să treacă printr-o prismă o rază de lumină, vom vedea că ea se descompune în mai multe fâșii colorate care, întâlnind un ecran, ne dau spectrul solar, compus din șapte culori: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Noi atât vedem cu ochii. Cu toate acestea, adevărul este că fâșia de lumină mai dă naștere, trecând prin prismă, și altor culori, unele înaintea roșului – infraroșu, și altele dincolo de violet – ultraviolet. Într-adevăr, dacă punem o lentilă în dreptul

1 Fluidul este o materie formată din particule infinit de mici, de natură electrică sau magnetică. Aceste particule oferă un suport energetic pentru informații mentale și sentimentale organizate în diverși algoritmi. În funcție de gradul evolutiv al vibrațiilor și algoritmilor care animă aceste particule, există o scară infinită de calități ale fluidelor, de la cele inferioare, ce însoțesc pietrele, până la cele superioare, care intră în constituția Divinității.

2 Arhiva Akașă (sanscr., eter, fluid) – Cronica sau memoria spirituală permanentă a tuturor vibrațiilor din Univers.

spațiului gol dinaintea roșului și așezăm în focarul acestei lentile o bucată de fosfor, vom vedea că fosforul se aprinde, deoarece razele obscure, invizibile ochiului nostru, trecând prin lentilă, s-au concentrat, s-au manifestat sub formă de căldură, aprinzând fosforul. Prin urmare, înaintea roșului există unde vibratorii producătoare de căldură.

Dacă punem la finele spectrului un paravan și alături de el o placă unsă cu o soluție de cianură de potasiu, vom vedea cum această placă se va lumina sub acțiunea razelor ultraviolete.

Așadar, există în razele soarelui culori infraroșii și ultraviolete, invizibile ochilor noștri, dar sesizabile prin efectele lor.

Ochiul nostru nu vede decât între anumite limite, urechea noastră nu aude decât sunetele produse în aer cu o frecvență între 32 și 36 000 de vibrații pe secundă. Or, în natura fizică înconjurătoare se produc vibrații de o frecvență mai înaltă de 36 000 de Hz și mai joase de 32 de Hz; dar urechea noastră nu le percepe, nu le aude, ca și cum n-ar exista.

De aici tragem concluzia că suntem scăldați din toate părțile de vibrații – unele transmise prin aer, altele transmise prin eter – de care însă nu avem cunoștință, pentru că nu deținem organele potrivite recepționării lor.

Un alt exemplu este electricitatea, ale cărei unde se transmit prin eter, care are de la 1 046 000 până la 35 000 x 106 de vibrații pe secundă. Fluidul electric ce se scurge pe firele electrice nu este văzut de ochiul nostru, pentru că vibrațiile sale au o frecvență foarte mare. Dar imediat ce curentul electric întâmpină o rezistență în drumul său – un filament de bec electric –, numărul vibrațiilor prin eter scade între 350 de milioane și 760 de milioane de vibrații pe secundă, filamentul devine luminos și ochiul nostru vede lumina.

Până în prezent se cunosc 63 de categorii de vibrații, din care fac parte undele hertziene, undele nancy, undele x, y etc. Dintre acestea, noi nu percepem decât 8 categorii, prin urmare avem cunoștință de prea puțin.

Să presupunem că nervul optic n-ar dispune de sensibilitatea dobândită până în prezent; desigur n-am avea nicio cunoștință de lumina Soarelui, atmosfera din jurul nostru fiind întunecată. Să presupunem acum că nervul ochiului ar fi impresionabil de undele electrice; în acest caz am vedea totul în jurul nostru grație luminii emise de electronii care ne înconjoară din toate părțile.

Astfel n-ar mai fi pentru noi nici noapte, nici zi, ci o lumină continuă, atâta vreme cât electronii vor fi mânați mereu în vârtejul infinit de rapid al mișcării lor de rotație și revoluție.

Având în vedere acest principiu, înțelegem facultatea văzului și cea a auzului spiritual a unor persoane numite clarvăzătoare sau lucide.

Cu toții primim vibrații din lumea hiperfizică, dar rămânem nesimțitori la acțiunea lor, deoarece conștiința noastră nu răspunde la influența lor, nu sesizează sosirea lor. Clarvăzătorii, lucizii, primind aceste vibrații, le înțeleg, conștiința lor ia act de prezența lor și ei văd fenomene, ființe, materii și forțe la a căror descriere rămânem pe gânduri.

Evident că și între lucizi există diferite grade: unii văd bineșor, alții bine și alții foarte bine, la fel ca în cazul văzului fizic comun. Pentru acești oameni, vederea în lumea invizibilă

este un act involuntar: privesc și văd. Ei pot vedea și cu ochii deschiși, și cu ochii închiși, ceea ce denotă o independență între vederea fizică și cea spirituală. Ei văd cartea pe care o au în mână, dar în jurul ei, prin ea și dincolo de ea văd lumea invizibilă.

În această lume, luminoasă prin ea însăși, prin care circulă valuri de materii subtile, se vede o mișcare deosebit de rapidă în toate direcțiile. Prin urmare lumea invizibilă este și ea materială, animată de numeroase forțe, desfășurate conform anumitor legi. Aceste materii sunt de diferite densități, formate, fiecare, din particule eterice de anumite dimensiuni și constituții, materii dispuse unele deasupra altora, conform fineții lor, dar în același timp pătrunzându-se rând pe rând cele mai fine pe cele mai grosolane sau cu particule mai mari. Vom descrie aceste materii dispuse în zone diferite, unele deasupra altora, în decursul capitolelor următoare.

În peregrinarea lui pe calea evoluției, timp de mii și milioane de ani, omul abia a ajuns să-și dezvolte inteligența. Grație acestei inteligențe, el face azi descoperiri din ce în ce mai numeroase și mai uimitoare. După scurgerea a mii și mii de ani și veacuri, omul va deveni mai bun și mai înțelept, iubind tot ceea ce-l înconjoară. În fine, când evoluția omenească va fi spre sfârșit, pe lângă o înaltă inteligență și o bunătate îngerească, omul va dobândi puteri deosebite, forțe divine. Atunci se va termina evoluția omenirii pe această planetă. Masa umanității înaintată astfel, ridicată până la termenul final al existenței sale terestre, va trece pe un alt corp ceresc, pentru a-și continua drumul evolutiv infinit, iar cei înapoiați, întârziați, vor fi trecuți prin întrupări, pe un alt glob, de aceeași natură cu Pământul, ca să-și continue drumul neterminat.

Constatăm că evoluția omului necesită multe secole, și totuși fiecare dintre noi poate grăbi sau scurta durata acestei evoluții. Aceasta presupune o metodă specială, o hotărâre nestrămutată, sacrificii mari, adică viața sfinților, a marilor mistici sau a yoghinilor. Prin alimentație și meditație, prin retragerea departe de vârtoarea lumii, prin sfințenia, iubirea și jertfa manifestate pentru tot ce a creat Tatăl și prin rugăciunile lor nesfârșite, acești oameni ajung să-și activeze spiritul, își dezvoltă forțele latente ascunse în adâncul lor, se iluminează și dobândesc puteri divine și cunoștințe ignorate de omenire. Din rândul acestor oameni ieșeau savanții de altădată, întemeietorii unei științe vaste, din care i s-a oferit omenirii numai atât cât putea pricepe și avea nevoie pentru avansarea ei.

Bietul savant de azi se străduiește să știe ce este eterul, cum este constituit atomul. Se zbate în ipoteze asupra vieții, a constituției lui, dar nu va cunoaște tainele vieții decât în ziua în care își va ilumina ființa printr-o viață morală, corectă, conformă legilor divine: de blândețe și iubire pentru tot ce există în jurul său. Numai atunci spiritul său va lucra puternic prin cuirasa, prin învelișul său trupesc, și va vedea cu ochii spiritului atomul mare cât roata plugului, îi va vedea constituția, va înțelege viața și evoluția ei. Numai atunci când trupul său, când sistemul său cerebral vor ajunge să vibreze ca și atomul, savantul modern va fi capabil să cunoască mai mult. Atunci nu va mai exista pentru el niciun mister privitor la atom. Va cunoaște rând pe rând toate materiile invizibile, toate forțele ce lucrează asupra lor și toate cauzele fenomenelor petrecute în natură.

Reducând totul la materia fizică și la legile ce o stăpânesc, savantul de azi nu poate, tocmai din pricina acestui materialism feroce, să se înalțe în sfere mai înalte, să cunoască materii, legi, forțe și ființe mai subtile decât cele cunoscute în jurul său din copilărie.

În Antichitate, cei dotați cu inteligență, cei pregătiți de natură se puneau sub conducerea unui mare preot, sfânt în conduita lui și versat în cunoștințe oculte și ale naturii. Acesta, timp de 20–30 de ani, îi povățuia pe discipoli, le descria și arăta experimental tot ceea ce se referă la om și natură; în tot acest timp discipolii erau ținuti în locuri retrase, în plină natură, feriți de influențele lumii, de gândurile ei josnice, de pornirile ei pătimase, de influențele ei magnetice. Somnul, alimentația, băile și exercițiile fizice, antrenamentele mentale și rugăciunile, toate erau reprezentate și executate cu scrupulozitate. An de an, se dezvoltau în ei vederea în lumea invizibilă și auzul în lumea tăcerii, a celor fără glas.

Când discipolul dobânda aceste două instrumente de cercetare a naturii, dincolo de materia tangibilă și analizabilă, marele guru, inițiat sau preot, începea să-i descrie lumea fizică și lumea hiperfizică, îi făcea cunoscută matematica, biologia, chimia și așa, rând pe rând, tot ce-l înconjoară pe om, natura întreagă. Odată intrat în stăpânirea lor, trecea la studiul forțelor și materiilor superfizice, a materiilor eteriforme, a ființelor invizibile ochilor fizici. Când, după ani de zile, își însușea acest domeniu, trecea la cunoașterea originii și a creației universurilor, a vieții și a tuturor ființelor.

După aceea își încheia cariera de discipol cu aflarea celor mai înalte cunoștințe îngăduite unui Muritor: noțiuni referitoare la Creatorul lumilor și atributele Sale.

Din ziua când a reușit să-și înfrâneze simțurile și dorințele, să-și ordoneze gândurile, să respingă influențele semenilor săi, el ieșea în lume, pășea în mijlocul omenirii, devenea la rândul său o mare lumină spirituală.

De acum înainte, cunoscător a ceea ce există pe pământ și în Ceruri, el poate să-și lase trupul pe pat, la umbra unui copac, într-un loc retras, iar împreună cu o parte din sufletul său să iasă și să se îndepărteze de trup, să se ridice în spațiu, ca un nor nevăzut, și acolo să vadă, să cerceteze, să audă și să primească sfaturile marilor Lumini spirituale, înaltele entități spirituale diriguitoare ale evoluției lucrurilor și ființelor de pe planeta noastră.

În această fază, inițiatul posedă puteri deosebite; poate face ceea ce omul numește „minuni”¹. El se ridică în aer, merge pe suprafața apei, stă în mijlocul flăcărilor, se face invizibil, vindecă boli și face o serie nesfârșită de fapte, pentru că știe să mânuiască toate materiile, cunoaște secretul legilor ce le guvernează, realizând, asemenea unui mic creator, orice dorește. Vai lui dacă o va face din vanitate sau împotriva semenilor săi!

1 Anumite fenomene și activități spirituale sunt în mod greșit denumite „minuni” sau „fenomene paranormale”, ele fiind cât se poate de normale. Dacă în urmă cu câteva sute de ani i s-ar fi prezentat omului imaginea unui televizor, el ar fi spus că este vorba despre ceva paranormal și cu toate acestea televizorul este azi foarte normal, chiar și pentru cei mai neștiutori copii. Mai paranormal este faptul că, deși suntem creați de Tatăl și viețuim în creația Sa, ne sustragem mereu de a-I fi recunoscători și de a ne considera adevărații Săi copii.

Un asemenea om era privit, cum ar fi privit și azi, ca un supraom, respectat de toți. De la acești inițiați au rămas până în zilele de azi ceea ce se mai cunoaște, ca tradiție, despre lumea superfizică.

Corpul fizic al omului

Corpul fizic îi servește spiritului drept instrument prin care observă, învață și se manifestă în lumea fizică. Acest corp este format din materie fizică aflată sub patru stări distincte unele de altele: solidă, lichidă, gazoasă și eterică sau radiantă. Dintre aceste patru stări ale materiei fizice, trei sunt vizibile, tangibile și analizabile, iar a patra – cea eterică – este invizibilă, imposibil de captat și analizat în laboratoarele actuale. Din această cauză suntem nevoiți să distingem în corpul nostru fizic două părți: trupul și corpul vital.

Trupul

Trupul¹ este partea cea mai dură a corpului nostru fizic, fiind învelitoarea exterioară a ființei noastre reale, a entității spirituale². Format dintr-un complex de celule orânduite în

-
- 1 Pe parcursul întregii lucrări vom folosi termenul de trup în loc de corp carnal sau corp de carne.
 - 2 Entitatea spirituală, spiritul sau duhul, este formată din scânteia divină învelită de perispirit sau învelișurile fluidice prin care scânteia divină evoluează în creație.

Cabala îl împarte pe om în trei părți fundamentale:

1. *Nefes* – corpul eteric sau principiul vieții ce stă la baza corpului fizic și al existenței concrete. Nefes este forța care contribuie la construirea trupului. Cabala ne spune că nefes se introduce în sămânța bărbatului când se unește cu soția sa. După ce omul, duhul, a părăsit lumea terestră, nefes înconjoară mormântul său.

2. *Ruah* – suflu, viață, sufletul format din corpul dorințelor și mentalul concret – este un mediator între nefes și neșamah. Ruah nu este atât de sensibil la influențele lumii exterioare ca nefes și cuprinde personalitatea sau egoul. Plutind între activ și pasiv, între interior și exterior, ruah reprezintă legătura dintre spirit și materie, unind în om lumea internă cu cea externă.

3. *Neșamah* – „arboarele vieții” – este spiritul ce cuprinde voința, inteligența și memoria. Este în legătură cu Divinitatea, astfel că ruah și nefes ajung la Sursa divină prin neșamah. Pătrunzând în neșamah, Divinitatea îi dă viață lui ruah și nefes.

Nefes și neșamah sunt esențele diferite – ca uleiul și apa – între care nu poate exista o conexiune directă. Din acest motiv este nevoie de un mediator, de ruah, care le unește. Nefes, ruah și neșamah nu sunt complet distincte și separate, ci se interferează asemenea culorilor spectrului, care, deși sunt succesive, se tolesc una în alta. După moartea biologică, nefes, mah și neșamah se separă de trup și se înalță fiecare în sfera de unde a venit.

În loc să-și ia energia din Cer, trăind în Divinitate și primind de la Ea în mod constant spiritualitatea de care are nevoie, omul își îndreaptă atenția mai mult spre pământ, spre lumea terestră, se afundă tot mai mult în dragostea de sine și în senzualitate, absorbind energie din sufletul pământului. Ca urmare mah s-a îndepărtat de neșamah și s-a ridicat deasupra acestuia, preluând guvernarea ființei umane. Prin involuție, partea inferioară a lui nefes, fiind inițial un corp de lumină, a devenit un timp îmbrăcat în

organe, reunite în sisteme, grupate la rândul lor în diferite aparate³, trupul desfășoară diverse funcții biologice.

Fiecare celulă este alcătuită din molecule, și acestea din atomi. Atomul se comportă în lumea fizică precum o ființă vie, fiind capabil să ducă o viață independentă. Ca orice ființă, atomul are o conștiință proprie, extrem de redusă, dar nu mai puțin reală; formă de conștiință pe care noi, pământeni, nu o putem aprecia.

Până azi s-au descoperit 92 de categorii de atomi, constituind elementele chimice¹ ale lumii fizice. Cum toate organele – toată materia gazoasă, lichidă sau solidă a trupului nostru – sunt formate din asocierea acestor elemente chimice, trupul s-a mai numit și corp chimic.

Pentru a servi cât mai bine spiritului, suntem chemați să-i procurăm trupului alimente dintre cele mai apropiate de natură, fără să fie prelucrate printr-o serie nesfârșită de procese fizice și chimice. Aceste alimente trebuie să formeze, prin absorbție și asimilare, un vehicul sensibil, bun reflector în exterior al voinței spiritului și bun receptor al impresiilor lumii fizice și astrale.

Pentru ca trupul să răspundă la intervențiile lumii astrale și să redea fidel și integral manifestările duhului, trebuie hrănit cu alimente vegetale și produse lactate în proporții și sub forme cât mai asimilabile. Vom evita carnea, dulciurile, băuturile alcoolice, tutunul și cafeaua. Aceste substanțe, introduse în corpul nostru fizic, îl întunecă, făcându-l nesimțitor la

piele. În acest fel omul a fost descompus în cele trei părți fundamentale ale alcătuirii sale: spirit, suflet și trup.

1 Organismul uman, trupul, cuprinde:

- I. Aparatul de susținere și mișcare, compus din sistemul osos, articular și muscular.
- II. Aparatul de transport al materiei, cuprinzând sistemul cardiovascular, cu rol de a vehicula oxigenul și substanțele nutritive spre țesuturi, luând de acolo produsele de dezasimilație, pentru a fi eliminate, și sistemul nervos periferic – cu rolul de a conduce stimulii nervoși.
- III. Aparatul de import al materiei, asigurând, prin sistemul respirator, introducerea în organism a oxigenului – respirația –, iar prin sistemul digestiv, introducerea hranei – nutriția.
- IV. Aparatul de eliminare a materiei, format din sistemul urinar și genital.
- V. Aparatul de corelație a organismului, cu rolul de a uni într-o entitate individuală componentele sale:

1. sistemul granular subdivizat în: a) sistemul hematopoietic, ce reface elementele sanguine, și b) sistemul endocrin, cu rol de a produce hormonii, mesagerii chimici de legătură între componentele organismului;
2. sistemul nervos central, numit sistem cerebrospinal sau nevrax, format din măduva spinării și encefal, având rolul de a comanda întreaga organizare individuală, întregind-o ca entitate în mediul extern și intern.

După Cabala, omul reprezintă modelul de alcătuire a Cosmosului, prin principiile constitutive identice. Astfel, după cum planetele se grupează între ele pentru a forma sisteme solare, organele omului se grupează în sisteme, alcătuiind aparate, care generează funcții variate. După cum viața universurilor este întreținută de curenți vitali, alcătuiți dintr-un număr infinit de ființe ultramicroscopice, ce scaldă astrele și planetele, răspândind principiul vieții, viața omului este întreținută de curentul sanguin, format din globule receptoare și purtătoare de viață, care scaldă și regenerează organele, antrenând elementele inutile. În prezent se cunosc 109 elemente chimice, grupate în tabelul periodic al elementelor.

vibrațiile eterice, venite din lumea invizibilă, sau de la entitatea spirituală aflată în interiorul său, devenind astfel un rău interpret al voinței spiritului.

Se impune eliminarea alimentelor de origine animală din viața noastră sau măcar consumarea lor în cantități cât mai reduse. Evident că în regiunile reci, unde vegetația este foarte săracă, sau în zonele cu un regim climateric variabil, în timpul iernii când vegetația doarme, omul va fi nevoit să consume și alimente de origine animală.

S-ar părea că viața este imposibilă fără alimente de origine animală, dar cu toate acestea, sute de milioane de oameni trăiesc în diferite regiuni ale pământului, fiind deplin sănătoși și inteligenți, hrănindu-se cu vegetale. Este doar o problemă de obișnuință.

În fiecare particulă de aliment există viață, cu atât mai vie, mai puternică cu cât ființa din care provine alimentul respectiv aparține unui regn mai înalt pe scara evoluției. Celulele animale au o individualitate mai puternică decât cele vegetale și incomparabil mai vibrantă decât particulele minerale. Această facultate de individualizare a celulelor animale face ca alimentul de origine animală să fie greu digerabil și asimilabil, necesitând o mare cheltuială de energie și fiind asimilat numai parțial.

Dar ceea ce contribuie la îngreunarea asimilării alimentelor de origine animală sunt fluidele eterice animale ce le însoțesc, purtând în ele toată animalitatea, toate înclinările viețuitorului din care au provenit, toate tendințele și brutalitatea sa.

Poate că, asemenea plantelor, și omul va avea facultatea de a se hrăni numai cu substanțe minerale, pentru că ele posedă o foarte mică energie vitală, motiv pentru care sunt ușor supuse prefacerilor. Atunci am consuma mai rar și în cantități mai mici decât acum, când, având un regim alimentar de origine animală, suntem nevoiți să mâncăm mult și de multe ori pe zi. Poate că va veni odată vremea când omul se va hrăni cu alimente concentrate, de natură minerală, chimică, sub formă de pastile, care nu vor cere timp atât de îndelungat pentru digestie, absorbție și asimilare, rămânându-i organismului timp pentru odihnă sau alte preocupări.

Întrebuințarea unui aliment de origine animală are ca urmare introducerea în trupul nostru a mult prea multe elemente chimice – fosfați, carbonați și sulfăți – care, purtați de sânge în toate celulele, se depun pe pereții vaselor sanguine, și din elastice le fac rigide. Aceste elemente chimice, ca și altele, create în trupul nostru prin diferite combinații chimice – urați și oxalați –, năvălesc în țesuturile organelor și astfel, încetul cu încetul, organismul întreg își pierde plasticitatea, vigoarea de mai înainte, devine rigid, își reduce activitatea, și bătrânețea sosește mai devreme decât ar fi timpul; ca urmare, părul cade, dinții se cariază, pielea se zbărcește, mușchii devin flasci și activitatea totală a organismului se încetinește. În modul acesta, trupul nu mai corespunde cerințelor spiritului, acesta fiind nevoit să-l părăsească.

Dacă am căuta să introducem în trupul nostru numai alimente cu rol de întreținere și reparare al organismului – care se uzează prin însăși funcționarea sa –, alimente care nu-i fac rău, nu-i distrug țesuturile și nu-i întăresc organele, vigoarea s-ar menține multă vreme, bătrânețea sosind mai târziu.

Este necesar ca, atâta timp cât stăm pe pământ, să fim pe deplin sănătoși, pentru a culege cât mai multe învățăminte, prin intermediul cărora spiritul să se lumineze, să evolueze din ce în ce mai mult, iar conștiința noastră să se ridice și să devină cât mai clară.

Deoarece nu există aliment – fie de origine vegetală, fie animală – care să nu conțină elemente ce solidifică și întăresc țesuturile, se cere – mai ales în a doua jumătate a vieții – ca măcar apa¹ pe care o bem să fie cât mai săracă în săruri minerale, în special carbonați de calciu.

Dar regimul ideal este cel al fructelor și semințelor. Ele conțin apă curată, substanțe zaharoase ușor asimilabile și albumine, sub forma cea mai simplă, ușor de descompus și asimilat de organism.

Fructele și legumele sunt alimente care conțin proporțiile cele mai ridicate de materii nutritive și cea mai scăzută proporție de substanțe solide.

Mierea de albine este încă un aliment excelent pentru organism.

Cei care au luat cunoștință de existența lumilor invizibile știu că animalele sunt frații noștri cei mai tineri și că spiritul lor va anima, în veacurile viitoare, corpuri umane. Se cade să nu-i chinuim, ucidem și mâncăm pe frații noștri mai mici, ci, dimpotrivă, să-i ajutăm în existența lor terestră, după cum și noi suntem ajutați de ființe superioare nouă, ca să ne urmăm mai ușor evoluția pe pământ.

Putem consuma produsele obținute de la animale – laptele și preparatele lactate (brânza, smântâna, untul) –, pentru că acestea sunt alimente ideale, natura punând în ele, într-o formă cât mai asimilabilă, tot ceea ce este necesar micilor urmași ai acestor viețuitoare. Laptele se obține prin însuși actul vieții lor, fără a le provoca animalelor suferințe fizice sau spirituale.

Încorporând alimente ușor asimilabile, înlesnim formarea în trupul nostru de celule noi, care le vor înlocui pe cele uzate, generând în decurs de șapte ani organe noi, total schimbate, cu totul noi față de cele avute cu șapte ani în urmă. În acest mod, începând cu substanța moale a sistemului cerebrospinal și până la țesutul osos compact ce alcătuiește scheletul, toată ființa noastră fizică este supusă unei neconținute primeniri². Așadar, în timpul vieții terestre, la intervale de șapte ani, trupul nostru se topește și se reformează de mai multe ori. Cu toate aceste transformări, rămânem aceiași. Materia cerebrală se reînnoiește – schimbându-se complet –, dar gândirea persistă și împreună cu ea memoria își păstrează amintirile unui trecut ce depășește șapte ani și la care actualul nostru trup nu a participat. Tocmai acest fenomen dovedește existența în noi a unui principiu deosebit de materia fizică, a unei forțe invizibile, care persistă în mijlocul prefacerilor fizice. Prin urmare, facultățile noastre spirituale

1 Apa absoarbe cu ușurință fluidele, păstrând în moleculele ei memoria trecutului; ea poate fi ușor încărcată cu vibrații sfinte, dar și cu cele contrare. Din acest motiv, nu este indicată folosirea apei de conducte și din lacuri de acumulare, deoarece ne otrăvim templul trupesc; pe cât posibil să folosim apa de izvor. De asemenea, dacă ne-am pierdut armonia și pacea interioară, o baie scurtă în apă curată va absorbi fluidele contrare, ajutându-ne să ne restabilim pacea sufletească.

2 Grație acestui mecanism de regenerare este posibilă vindecarea spontană și totală a unui organism, dar numai în cazul dispariției cauzelor sufletești; sau karmice ale bolii respective sau dacă amprente eterice ale unor gânduri și sentimente contrare au fost șterse din memoria celulelor.